

Consell Tributari
Expedient: 686/1

El Consell Tributari, reunit en sessió de 16 de desembre de 2002, coneixent el recurs presentat per G., SA, ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, adoptant el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- En 12 de febrer de 1999, G., SA dedueix recurs d'alçada contra la resolució del director gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, de 13 de novembre de 1998, per la qual es va denegar la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts que la interessada havia formulat el 9 de juny de 1998 en relació a les quotes de l'impost sobre activitats econòmiques dels períodes 1992 i 1993, corresponents a l'activitat "promoció d'edificacions" (epígraf 833.2 de la secció I de les tarifes de l'impost).

2.- La recurrent al·lega haver procedit per error a la declaració censal d'alta en la matrícula de l'impost sobre activitats econòmiques d'aquest municipi, i per error haver satisfet en el mateix les quotes corresponents al període de 1992, d'inici de l'activitat, i al següent de 1993. L'error adduït, que la interessada imputa a la gestoria que va realitzar els tràmits oportuns en nom seu, resideix en el fet que "no ha realitzat mai activitat econòmica a Barcelona. Mai, ni de cap mena, ni en cap moment", ja que "l'activitat econòmica s'havia desenvolupat a Mollet del Vallès".

3.- En el recurs, G., SA, a l'empara dels art. 80 i 81 de la Llei 30/1992, sol·licita l'obertura de període de prova a fi de poder acreditar els fets al·legats.

4.- Atenent a allò anterior, el 7 de març de 2001 l'Institut Municipal d'Hisenda va sol·licitar a la recurrent certificació de l'Agència Estatal d'Administració Tributària acreditativa de totes les declaracions d'alta en l'impost sobre activitats econòmiques efectuades per la interessada en els anys 1992 i 1993, així com les declaracions de l'impost sobre societats i de l'impost sobre el valor afegit d'aquests mateixos exercicis, i quants documents estimés pertinents en defensa de les seves al·legacions.

5.- A 10 d'abril de 2001, G., SA aporta la documentació sol·licitada. D'aquesta documentació i de la que consta a més a l'expedient es desprenen, entre altres coses, les següents: que el 14 de juliol de 1992 la interessada es va donar d'alta al municipi de Barcelona per l'activitat indicada de "promoció d'edificacions", satisfent la part fixa de la quota mínima de l'epígraf 833.2 de la secció I de les tarifes de l'impost, modificat pel coeficient únic municipal de l'art. 88 de la Llei d'hisendes locals, més el recàrrec provincial, i prorratejat tot això, conforme disposa l'art. 90.2 de la Llei d'hisendes locals, per ajustar-se al fet que l'activitat s'havia iniciat durant el tercer trimestre de l'any. Que en aquesta declaració d'alta no figuraven, per tant, ni element tributari de superfície, ni modificació derivada de l'aplicació de l'índex de situació de l'art. 89 de la Llei d'hisendes locals. Que en aquella declaració d'alta es va assenyalar com a domicili de l'activitat el que era, i segueix sent, el domicili social de G., SA (Gran Via ..., núm. ..., de Barcelona). Que el 1993 la recurrent va satisfer en termini aquesta mateixa quota, integrada de la mateixa manera, ara sense prorratejar, a l'Ajuntament de Barcelona. I que en aquest mateix any 1993 va realitzar una declaració d'alta, denominada "complementària", al municipi de Mollet del Vallès, a causa de la "venta de terrenys" situats en aquest municipi, i per la qual va satisfer la quantitat resultant de multiplicar els metres quadrats venuts per la xifra unitària corresponent a la part variable de la quota mínima segons tarifa de l'epígraf 833.2 ja assenyalat.

6.- La Divisió de Recursos de l'Institut Municipal d'Hisenda proposa la desestimació del recurs per entendre prescrit el dret de la recurrent a la devolució d'ingressos indeguts sol·licitada.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La qüestió central que planteja aquest recurs consisteix en saber si qui realitza les activitats de "promoció d'edificacions" de l'epígraf 833.2 de la secció I de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, i el domicili social del qual es troba en un municipi diferent d'aquell on radiquen les edificacions promogudes, ha de tributar en el primer municipi i, en el seu cas, en quin concepte. De l'aclariment d'aquest extrem depèn que G., SA tingui dret a la devolució de les quantitats satisfetes a l'Ajuntament de Barcelona. No obstant això, abans de pronunciar-nos sobre aquest

punt, convé esbrinar si el dret a la devolució dels ingressos efectuats, en el seu cas, ha prescrit.

Segon.- Aquesta qüestió preliminar ha de resoldre's a la llum de les regles establertes als art. 64.b), 65.II i 66.2 de la Llei general tributària. Dades determinants a l'efecte són: la data en què es van realitzar els ingressos indeguts –que aquí, com resulta de l'expedient, es van efectuar respectivament el 18 de març de 1993 i el 14 de juliol d'aquell mateix any-; l'existència d'algun acte susceptible d'interrompre la prescripció –que aquí va existir, doncs consta acreditat que G., SA va pretendre la devolució d'aquests ingressos mitjançant una reclamació datada el 10 de juny de 1998-; i, finalment, la tempestivitat d'aquest últim acte, en funció del termini de prescripció vigent en el moment de produir-se. Conjugats aquests tres elements, i tenint en compte que en el moment de pretendre la devolució dels ingressos efectuats, el termini de prescripció del dret a exigir-la era de cinc anys (la reforma de l'art. 64 de la Llei general tributària efectuada per la Llei 1/1998, de 26 de febrer, no va entrar en vigor fins a l'1 de gener de 1999), es pot concloure sense massa esforç que el dret a la devolució de la quantitat ingressada el 14 de juliol de 1993, corresponent a la quota de l'impost sobre activitats econòmiques d'aquell any, no ha prescrit. Si això es així, s'escau analitzar la qüestió central enunciada.

Tercer.- La forma de satisfer l'impost sobre activitats econòmiques corresponent a l'activitat de "promoció d'edificacions" de l'epígraf 833.2 de la secció I de les tarifes de l'impost és certament complexa. La dificultat descansa en la necessitat de coordinar el fet imposable definit a l'art. 79.1 de la Llei d'hisendes locals ("...el mer exercici en territori nacional, d'activitats empresarials ... s'exerceixin o no en local determinat") i la lletra B) de l'apartat 2 de la regla 5a de la Instrucció de l'impost sobre activitats econòmiques, on es contenen les normes per fixar el terme municipal al qual referir les activitats "que no s'exerceixin en local determinat", donat que a la llista d'activitats d'aquest caràcter que dit precepte enuncia, si bé apareixen activitats que podrien formar part de l'activitat de "promoció d'edificacions" de l'epígraf 833.2, no figura explícitament el conjunt que qualifica a aquesta activitat. A aquest problema de coordinació s'afegeixen dues dificultats més: la derivada de la configuració de la quota mínima segons tarifa integrada per una part fixa –la qual, conforme a la nota comú al grup 833 de la secció I de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, és exigible "amb independència de la venda o no de terrenys i edificacions"- i una part

variable en funció del nombre de metres quadrats "edificats o per edificar venuts" a cada exercici; i la derivada de la noció estricta de "promoció d'edificacions", que alberga activitats materialment separables –i per tant susceptibles de poder-se exercitar en diferents llocs físics-, però necessàriament unides en la seva configuració jurídica específica per l'actuació en nom i per compte propi del promotor, tal com estableix la nota a l'epígraf 833.2 indicat. No obstant això, si admetem que malgrat la lletra B) de l'apartat 2 de la regla 5a de la Instrucció de l'impost sobre activitats econòmiques, l'activitat de "promoció d'edificacions" és una activitat de les que "no s'exerceixen en un local determinat", llavors bona part de les dificultats interpretatives anteriors es dilueixen. Per admetre això només falta entendre, com entén aquest Consell, que el llistat allà establert és merament enunciatiu.

Quart.- Entenent que l'activitat de "promoció d'edificacions" és una activitat que en sentit tècnic no s'exerceix en un local determinat, el subjecte passiu ha de donar-se d'alta en aquells municipis on vagi a realitzar l'activitat; això és, en aquells municipis on radiquin les edificacions promogudes. La quota allà haurà d'integrar-se, com s'estableix a l'epígraf 833.2 de la secció I de les tarifes de l'impost sobre activitats econòmiques, amb una part variable, que dependrà dels metres quadrats edificats o per edificar venuts, i una part fixa sense element tributari de superfície ni possibilitat de modificar-se per l'índex de situació, ja que alterar aquella part fixa de la quota està vedat per la lletra h) de l'apartat 1 de la regla 6a de la Instrucció de l'impost, en relació al paràgraf final d'aquest apartat 1.

Cinquè.- La localització de la seu social del subjecte passiu resulta irrellevant per a la determinació d'aquesta quota mínima segons tarifa. La seu social només interessa, clar està, si en ella es desenvolupen activitats instrumentals que requereixen la utilització d'un espai físic, en ubicar-se en la mateixa, per exemple, la direcció o les oficines administratives de l'activitat, i de tal manera que permetin conceptualment a aquest espai com a local afecte a dita activitat. Però aquest és un aspecte circumstancial, ja que, en tot cas, en el terme municipal on existeixin els centres de direcció o oficines que permetin el desenvolupament indirecte de l'activitat, i sense perjudici de que coincideixi o no amb el terme municipal on radiquen les edificacions promogudes, o amb el terme municipal on es trobi la seu social del subjecte passiu, aquest haurà de tributar per aquells centres i oficines com a locals afectes a l'activitat principal en els termes de la sublletra h) de la lletra F) de l'apartat 1 de la regla 14a.

Això és, en aquest terme municipal estarà obligat a satisfer una quota mínima municipal integrada exclusivament pel valor de l'element tributari de superfície conforme al quadre III de la sublletra d) de la lletra F) de l'apartat 1 de la regla 14a citada, sense l'aplicació del coeficient corrector previst a la sublletra e). Tot això resulta coherent a més amb allò disposat a l'apartat 1. II de la regla 10a, sense perjudici, ara sí, de que en relació a la tributació d'aquests locals sigui d'aplicació l'índex de situació corresponent, conforme l'art. 89 de la Llei d'hisendes locals.

Sisè.- A la llum de tot allò anterior està clar que G., SA no hauria hagut de donar-se d'alta a Barcelona en els termes en què ho va fer, ja que resulta acreditat que en aquest municipi no radicaven les edificacions promogudes. En aquest municipi va satisfer la part fixa de la quota mínima segons tarifa, quan aquesta, en canvi, havia d'haver-la satisfet en el terme municipal de Mollet del Vallès. A Barcelona, doncs, només hauria d'haver tributat per l'element de superfície en els termes abans indicats si resultés que aquí posseïa espais susceptibles de ser qualificats com a locals afectes a l'activitat. Però aquest és un extrem que no podem considerar en aquesta proposta de resolució.

Per la qual cosa,

ES PROPOSA

ESTIMAR en part el recurs, i PROCEDIR a la devolució de la quota de l'impost sobre activitats econòmiques de 1993 satisfeta per G., SA amb els interessos que s'escaiguin.